

Strid vid Högskolan

Vid Stockholms högskola skall en professur i historia tillsättas. De sakkunniga har varit professor Folke Lindberg vid Högskolan, professor Gottfrid Carlsson, tidigare professor i Lund, samt den danska professorn Astrid Friis. Av dessa har professorerna Lindberg och Friis bland de sökande satt docent Gunnar Westin i första rummet, medan professor Carlsson satt docent Kjell Kumlien i detta rum; Westin är docent vid Lunds universitet, Kumlien vid Stockholms högskola. Fakulteten har med stor majoritet följt sakkunnigmajoriteten och satt Westin främst; med något mindre majoritet har denna uppfattning godtagits av lärarrådet. Av de båda historieforskarna vid Högskolan har emellertid den ene, Torvald Höjer, energiskt ställt sig på professor Carlssons linje och alltså förordat Kumlien. Då Stockholms högskolas styrelse häromdagen sammanträdde för att besluta i ärendet förelåg en skrivelse från professor Höjer med hemställan att antingen Kumlien skulle utnännas eller ärendet återförvisas till lärarrådet för närmare utredning. Styrelsen beslöt att bordlägga ärendet.

Vår avsikt är lika litet som i tidigare professorsstrider att spela den tvivelaktiga rollen av sk översakkunnig. Det bör emellertid understrykas att professor Höjers skrivelse är ytterst egendomlig och att det är uppseendeväckande att Högskolans styrelse tagit så stor hänsyn till hans framställning. Höjer hävdar att professor Carlsson har

helt annan vetenskaplig auktoritet och sakkunskap än någon annan nu levande historiker" på det fält, dit all den avgörande specimineringen i detta ämne råkar vara förlagd, dvs unions tiden och det tidiga 1500-talet". Därmed underkännes i själva verket professorerna Lindbergs och Friis utlåtanden, och det hävdas i praktiken att professor Carlssons mening skall vara avgörande. Redan detta är förvånande, dels med tanke på att sakkunniginstitutionen förutsätter en prövning från flera skilda sakkunniga, dels med hänsyn till att professor Höjer inte reserverat sig mot beslutet att kalla Lindberg och Friis till sakkunniga. Vidare påstås "att professor Lindberg i fråga om allmän erfarenhet av bedömning av akademiska prestationer är mycket väsentligt underlägsen inte endast professor Carlsson utan även mig". Detta är ännu underligare, ty det innebär att en sakkunnigs uppfattning underkännes därför att denne sakkunnige inte har samma erfarenhet, dvs inte varit professor så länge eller sakkunnig så många gånger som sin kritiker. Först nedsättes

professor Lindberg, hr Höjers kollega, i relation till en med-sakkunnig, och därefter nedvärderas han även i relation till hr Höjer själv. Det är onekligen hårda grepp.

Men det kommer värre saker. Om Högskolans myndigheter skulle bortse från min uppfattning (alltså inte utnämna Kumlien), skulle detta, skriver professor Höjer, "innebära en så djupgående brist på förtroendet för mitt vetenskapliga omdöme inom mitt eget ämne, att det ej kan undgå att medföra allvarliga konsekvenser för mina möjligheter att i fortsättningen med framgång bedriva vetenskaplig undervisning och handledning. Det synes knappast realistiskt att förutsätta, att unga vetenskapsidkare skulle i viss mening anförtro sin framtid åt en akademisk lärare, som under de omständigheter, vilka här föreligga, erhållit ett så demonstrativt misstroendevotum av sina kolleger." Här framträder alltså professor Höjer med anspråk på att få avgöra ärendet, därför att hans anseende bland studenterna eljest skulle bli lidande. Det är en nästan otrolig förmåtenhet. Hur många akademiska lärare har inte fått godtaga ett avgörande i en liknande fråga i strid med den egna uppfattningen? Skulle anseendet för skicklighet i undervisning och handledning vara beroende av en sådan sak, vore det sannerligen illa ställt. Det finns många andra tvivelaktiga punkter i professor Höjers skrivelse, såsom då han talar om att professor Lindberg endast är professor i stadshistoria, trots att Lindberg i själva verket vid sidan av Höjer sköter undervisning och examination i historia över huvud. Vad som refererats torde emellertid tillräckligt visa med vilken arrogans professor Höjer i detta fall gör anspråk på att ensam vid Högskolan äga tillbörlig kompetens och därför reell beslutanderätt.